

Sygn. akt I UK 485/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania D. Spółki z o.o. w K. i A. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej D. Spółki z o.o. w K. i A. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Krakowie
z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 1981/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 11 września 2013 r. i oddalił odwołanie A. S. (dalej jako wnioskodawca) oraz D. Spółki z o.o. w K. (dalej jako zainteresowana) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 8 stycznia 2013 r. stwierdzającej, że wnioskodawca nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w okresie od 1 grudnia 2008 r. do 31 marca 2009 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca i zainteresowana Spółka zarzucili:
1) naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: a) art. 386 § 1 k.p.c., przez jego zastosowanie i uwzględnienie w całości apelacji powoda pomimo jej bezzasadności; b) art. 385,

przez jego niezastosowanie, mimo że apelacja powoda jest w całości bezzasadna;
2) naruszenie prawa materialnego, a to art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U.U.E.L z dnia 5 lipca 1971 r.) oraz art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L z dnia 30 kwietnia 2004 r.), przez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że brak zgody na zawarcie porozumienia wyjątkowego wyrażony w pismach instytucji niemieckiej G. z siedzibą w B. jest równoznaczny z brakiem możliwości podlegania przez wnioskodawcę polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych, podczas gdy taka wykładnia jest sprzeczna z celami przepisów o koordynacji systemów zabezpieczania społecznego oraz sprzeciwia się zasadzie zachowania praw w trakcie nabywania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został - z powołaniem się na brak jednoznacznej regulacji w „przepisach unijnych” oraz złożony i skomplikowany charakter stosowania wyjątków od ogólnych zasad prawa koordynacji systemów zabezpieczeń społecznych - występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy pracownik najemny zatrudniony przez polskiego pracodawcę, świadczący pracę w innym Państwie Członkowskim UE nieprzerwanie przez 24 miesiące i przez ten okres ubezpieczony w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w Polsce na podstawie polskich przepisów w każdym przypadku przestaje z upływem tego okresu podlegać ubezpieczeniu społecznemu w Polsce, jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego UE, w którym świadczona jest praca nie wyrazi zgody na zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 17 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 i w art. 16 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołują się do przesłanki występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Skarżący, poza sformułowaniem wątpliwości wyłaniającej się - ich zdaniem - na tle wskazanych we wniosku przepisów, nie przeprowadzają żadnego wywodu prawnego dla wykazania, że istotnie jej rozstrzygnięcie wymaga zaangażowania

Sądu Najwyższego. Tymczasem wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania, jak czynią to skarżący. Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie jest ani uprawniony, ani zobowiązany do poszukiwania w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania i formułowania za skarżących prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.